

INTERVENCIÓ DEL PORTAVEU DEL GRUP SOCIALISTES-CIUTADANS PEL CANVI EN EL DEBAT D'ORIENTACIÓ POLÍTICA GENERAL (Parlament, 1 d'octubre de 2008)

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats,

Vull en primer lloc, en nom del Grup agrair la intervenció d'ahir a la tarda del Molt Honorable President de la Generalitat, una intervenció en la que estem plenament d'acord.

Vam escoltar en boca del President de la Generalitat un diagnòstic realista, de preocupació, però al mateix temps de convicció en les nostres capacitats col·lectives. Jo ho dic a la meua manera: "Ni el català empenyat ni el català perplex ens faran sortir de la crisi". Això ho aconseguiran els catalans i catalanes treballadors, els catalans i les catalanes emprenedors els que, com sempre ha estat en la història, els que continuaran tirant endavant el país, les seves famílies i les seves empreses. Uns catalans i catalanes, que avui són, potser més que en altres anys ben segur, conscients de les dificultats a les que ens enfrontem, uns catalans i unes catalanes exigents amb el govern i les institucions, però també uns catalans i unes catalanes que saben que tampoc no és bo esperar-ho tot de la política i dels poders públics.

Aquest debat arriba en un moment decisiu de la negociació del nou sistema de finançament. Cal que en parlem i jo ho faré. Ara bé, si limitéssim només el debat a això no estaríem servint, crec, l'interès del país. Perquè aquest debat ha de servir per donar confiança: confiança en les nostres capacitats col·lectives, confiança en la resposta que estem donant a la crisi econòmica, confiança en que superarem els reptes i les dificultats que els empreses i les famílies catalanes tenen avui i en els llargs mesos a venir. Dit això, vagi per endavant el desig del nostre grup d'assolir un acord sobre el nou finançament. Ahir es preguntava per què? És una pregunta jo crec feridora. Per què? Perquè això ens fa més forts. Evidentment si no hi ha més remei ho hauré de fiar tot a la fermesa del president i del seu Govern, a la fermesa del conseller Castells i de les forces polítiques que donen suport al Govern. Però seríem més forts si som més, si aquesta majoria s'amplia a aquests efectes a CiU.

Des de la defensa del que diu l'Estatut, no del que podria dir, o del que algú interpreta que diu. No s'hi val a enganyar a la gent. Tots varem votar el que varem votar, i els que no van votar, no ho van votar perquè no ho varen veure clar. Potser estic trepitjant la intervenció d'altri: no ho faré. És veritat que en altres moments aquesta unitat ha mancat. Perquè no ha estat cercada per Govern. És veritat potser que en la negociació de 2001, perquè CiU va estar governant fins el 2003, i crec que en la memòria no m'erro, i per tant, hi havia altres moments en que es podien buscar unitats i no es van buscar. Però això poc importa, perquè ens importa l'ara i el avui. Importa que ara estem negociant un finançament, diferent al d'altres ocasions, perquè tenim un Estatut que defensar i en el qual CiU va tenir un paper fonamental. Unitat per què? Per acordar aquest finançament, que honori l'Estatut, que asseguri l'autonomia, la

suficiència financera i la corresponsabilitat fiscal de la Generalitat. Que sigui solidari i transparent. També solidari en els percentatges dels impostos cedits. Un finançament que sigui just, que contempli el que aquest Parlament el 29 de març de 2007 va aprovar en forma de resolució en el Debat de desplegament de l'Estatut. Un finançament que lògicament ha de permetre incrementar els recursos de la Generalitat d'una forma substancial, i reduir per tant el dèficit fiscal de Catalunya. Un finançament que asseguri la solidaritat del nostre país però també que el nostre país no serà penalitzat pel fet de ser solidari. Un finançament que esmeni el gravíssim error del 2001, que aquí si que hagués fet falta segurament que hi treballés el conseller Castells, perquè ell no hagués oblidat que a un sistema de finançament amb vocació de definitiu li feien falta mecanismes d'actualització i revisió, perquè no ens hagués passat el que ens ha passat ara, que en poc temps un increment molt significatiu de la població ens deixés amb unes finances escanyades i una veritable asfíxia financera. Un sistema que ha de garantir que l'Estat no pugui imposar despeses a la Generalitat sense compensar-les. Un sistema que ens permeti encara aquesta crisi treballant per la competitivitat. Ho deia: si no hi ha aquesta unitat al Govern li tocarà fer la seva feina. Per cert, jo vull agrair al senyor Mas, tot i que no hi és, la reivindicació fervent que ha fet dels acords Solbes-Castells. No es van produir en aquell moment, s'han produït amb efecte retardat. Però jo li agraeixo perquè davant de tota la Cambra crec que l'honora llegir els papers on crec que ha deixat ben clar que el Govern de Catalunya va fer un acord garantista, que no està subjecte als graus d'execució estrictament, perquè si un any no es gasta tot, hi ha mecanismes per rescabalar-nos l'any següent. Que aquest és un dels elements fonamentals d'aquest acord. Dit això, aquest acord és tant esplèndid, que l'any 2008, hi hauran 4.506 milions d'euros el 2008; i aquest any 4.626 milions, ja recollits en el projecte de pressupostos.

Ahir ho deia el president, un nivell d'inversió que se suma al que nosaltres fem: que ha passat dels 365 euros per càpita el 2003, als 715 euros per càpita d'enguany. Tot això junt, fa una inversió pública superior a la de la gran majoria de països europeus. Això és una resposta clara a la pregunta que ens estan fent avui els ciutadans, que és "què esteu fent avui davant la crisi?" I la resposta és clara: invertir, invertir, invertir.

Ara bé, hem de parlar de la crisi, de com està afectant les nostres empreses i les famílies del nostre país, les empreses que malgrat ser solvents no poden accedir a línies de crèdit, les famílies que no arriben a fi de mes i no poden fer front a les hipoteques. I hem de parlar, lògicament a través de l'acció de Govern, de com està enfrontant el govern aquesta situació.

Jo crec que aquest Govern ha tingut una primera virtut: mirar en tot moment la realitat de cara, i dir-li a les coses pel seu nom, dir-li crisi a la crisi. Un segon element que també és una resposta clara: més concertació social que mai. Però no ara. No perquè cal per una situació difícil, perquè aquesta és un senyal d'identitat d'aquest Govern. Amb l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Un

acord, que es va establir el 2005, que ja va patir una revisió i que entre altres coses comporta pel període 2008-2011, una dotació de 7.000 milions d'euros cada any. Per tant, jo no compararé el que es fa ara amb el que es feia en la crisi de l'any 1993, posem pel cas. Perquè ja només el pas de pessetes a euros va multiplicar per 166 el que es fa. De totes maneres, què fem a més de la concertació?

El mes de juliol ja varem tenir un debat aquí i vaig explicar el conjunt de l'acció de govern gira al voltant de la lluita contra la crisi.

Amb la Conselleria d'Economia i Finances dissenyant l'estratègia global i liderant el procés de concertació social. Amb una Conselleria d'Innovació, Universitats i Empresa, en permanent contacte amb el món empresarial, les universitats i els centres de recerca, impulsant, i avui també vull agrair la notícia de que el Pacte Nacional per a la Recerca i la Innovació serà signat també per CiU. La Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, pitjant l'accelerador de la inversió, i permetin-me, perquè a vegades ens preguntem "I això que vol dir?". Per exemple, inversió executada dels Ferrocarrils de Catalunya: l'any 2003, 53 milions d'euros; l'any 2008, 98 milions d'euros. Licitació de PTOP, és a dir, atribució a les empreses d'encàrrecs concrets: 2003, 1.260 milions d'euros; any 2008, 2237 milions d'euros, un 78% d'increment. Per cert, i per parlar de Rodalies, perquè no es digui que ningú no parla de Rodalies: inversió de l'Estat en Rodalies de l'any 2000 al 2003, 49 milions d'euros per any; de l'any 2004 al 2008, 159 milions d'euros per any, un 225% més, i probablement no n'hi hagi prou. I coses que són estrictament competència de la Generalitat: despesa per càpita en Salut, i és poc, ja ho dic, ara, el 2003 eren 860 euros, per càpita; i el 2008, 1250 euros per càpita i, perdonin la broma, amb moltes més càpites. Per tant, estem parlant d'un Govern que ha posat les coses a treballar. Anem a altres conselleries. La Conselleria de Treball millorant les capacitats del Servei d'Ocupació de Catalunya. Sí, val la pena millorar les seves capacitats, perquè sempre es pot millorar, i segurament també perquè és molt diferent una actuació més passiva en moments de bonança econòmica que l'activitat gairebé frenètica de les seves Oficines en un moment de crisi. La Conselleria d'Agricultura, Alimentació i Acció rural, donant suport al camp català. És veritat que quan un està a l'oposició i se'n va a veure a qualsevol sector, rep crítiques al Govern de torn. Si no fos així, malament rai. No vull negar en absolut que hi hagi algun sector que pugui demanar encara més esforç, segur. I segur que el mereix. La Conselleria d'Acció Social i Ciutadania impulsant les polítiques de suport a les famílies i el Pacte Nacional per a la Immigració. Sobre això és veritat que s'ha de fer molt més, i sempre és cert. Però ahir deia el president, i la xifra l'arrodoneixo, em disculparan, que 30.000 persones que no gaudien d'unes prestacions per la dependència, avui en gaudeixen. I potser em diran que hi ha 125.000 o les que siguin que ho necessiten, però hi ha 30.000 que no la tenien i ara ja la tenen. Aquestes coses també convé dir-les perquè sinó la gent no entendre el què estem fent. Parlava del Departament de Salut que està en connexió també amb una cosa fonamental per la crisi, que és apostar per la recerca i la innovació. Tenim a Catalunya unes excepcionals

condicions en el camp de la recerca biomèdica, i jo crec que també convé posar-ho en valor. La conselleria de Cultura, amb les indústries culturals i audiovisuals, la de Governació, incrementant la cooperació amb els Ajuntaments, que s'incrementarà enguany també per la via del suport als plans d'ocupació comunitària; i que tenen un dèficit de finançament que caldrà afrontar, el departament de Justícia no cal dir amb un fort grau d'inversió en equipaments judicials, el departament d'Ensenyament amb la forta reforma de l'ensenyament que s'està fent. I és veritat, que hi han dades que poden no agradar. Però de l'any 2000 al 2003 el Govern feia 50 escoles cada any, i del 2003 al 2008, en fa 100 cada any.

Per tant, a la pregunta sobre què fem davant la crisi: posar a tots els departaments de Govern a lluitar contra la crisi.

Perquè efectivament, per a nosaltres la principal variable de l'economia és l'ocupació. I una política econòmica i una política industrial que no garanteixi un elevat nivell d'ocupació i una ocupació de qualitat, són polítiques fallides. En això serem molt exigents, i de vegades quan parlem de números, la gent que ens escolta o que ens veu, pot pensar "home no els importa que n'hi hagin uns quants aturats si són menys que abans". És veritat, cada aturat és una tragèdia i per un Govern una obligació. Sí que és veritat que hi ha uns números. Aquí es parla molt, sembla que algú ha descobert els problemes dels joves en un informe de la UGT de Catalunya. I recordem-ho: segon trimestre de 2003, l'atur juvenil era del 23%; segon trimestre d'enguany, 16'7%. Temporalitat: el 2003, 56'9%; avui el 50'1%. I això vol dir que estem satisfets? En absolut. Però el que no acceptarem és que es negui un balanç enormement positiu en el qual l'acció de govern alguna cosa hi ha tingut a veure. L'atur, els deia, 7,6% en el segon trimestre de l'any, 342.082 aturats el mes d'agost. Per tant, formació dels treballadors, ocupabilitat, és a dir facilitar que tornin a trobar feina, reformes i potenciacions de les oficines de treball i una formació professional competitiva sobre la que després preguntaré explícitament al president.

Quarta resposta: pal·liar els efectes de la crisi. "Què esteu fent contra la crisi?" Intentar pal·liar els seus efectes sobre els sectors més febles. Parlem de les persones que viuen en el llindar dels pobres, dels joves dels que parlava l'estudi d'UGT que ni estudien ni troben feina, dels aturats majors de 45 anys, que tenen dificultats per trobar una nova col·locació, dels treballadors que pateixen les reconversions industrials. Ho hem fet sempre però ho ratifiquem avui: nosaltres creiem en el paper reequilibrador dels poders públics, i els que no hi creien són els que avui reclamen la seva intervenció per eixugar els costos d'una gestió privada temerària en el marc d'una globalització desregulada.

I el mes de juliol ja vaig donar la benvinguda al club dels descreguts del lliure mercat, als que havien caigut del cavall del neoliberalisme, als que cridaven contra un Estat que els feia nosa i ara exigeixen que els poders públics els treguin del pou. Realment, el fonamentalisme de

mercat, el capitalisme de casino, ha fet fallida total. És el moment de defensar més que mai el model europeu de cohesió social, una regulació més exigent, polítiques econòmiques anticíclics, quan convé i en els marges dels que disposem, tot i que no és gens immune als efectes de la crisi del capitalisme global. Ahir o abans d'ahir coneixíem la fallida d'un banc a Islàndia, que un pot pensar que a un país així no li arriben aquestes coses, doncs també el capitalisme global explica la fallida d'un banc islandès.

El nostre model europeu no només està basat en la llibertat, també en la responsabilitat i la solidaritat. Estem a favor d'aquest model. Ara bé, si volem que aquest model prevalgui, necessitem enfortir una Europa política. Avui trobem a faltar un fort lideratge europeu com el que inspirava l'acció de Jacques Delors. Miquel Roca parlava a La Vanguardia de la necessitat de desvetllar l'ambició europea. Amb tota la raó.

Ara, ja ningú no discuteix que la crisi té causes fonamentalment exògenes, no m'hi entretindré. Però el fet que la crisi sigui global, que les seves causes siguin fonamentalment exògenes i que la moneda única europea i l'autonomia del banc central resti marge de maniobra als Estats no vol dir que no puguem fer res. Ahir el Govern en boca del president va explicar què estem fent. Més respostes a la pregunta "què esteu fent davant de la crisi?".

Contenir la davallada de l'activitat econòmica amb inversió pública en capital físic i capital humà, contribuir a reduir els problemes de liquiditat de les empreses (amb les mesures contingudes en el paquet econòmic adoptat a l'abril i completat per les mesures anunciades pel President el passat mes de juliol), mantenir una política de rigor i austeritat en les finances públiques, impulsar un canvi de model productiu cap a un de més valor afegit, practicar i enfortir la concertació social i prendre cura dels sectors més febles. És veritat que les mesures conjunturals per fer front a l'impacte sobre sectors específics i la població en situació de risc. I amb mesures estructurals que permetin impulsar els canvis necessaris en el nostre model productiu.

Canvis que promoguin una major competitivitat, que és la única resposta de fons als reptes plantejats per l'economia global. Competitivitat en les infraestructures, l'educació, la innovació i la recerca, la flexibilització i les condicions de competència dels mercats, l'obertura internacionalització de l'economia i la dimensió de les nostres empreses, probablement petites en relació del que haurien de ser si volen competir en aquest mercat global.

El mes d'abril ja varem donar 42 respostes, 42 mesures concretes en matèria econòmica on el president encara n'hi va afegir 12 més en el debat parlamentari del juliol. Més respostes encara a la pregunta sobre què fem davant la crisi:

- Atenuar el descens de l'activitat del sector immobiliari, des d'aquest punt de vista, la

tasca i els efectes del Pacte Nacional de l'Habitatge i el Departament de Medi Ambient i Habitatge, són clares.

- Atenuar les restriccions de liquiditat del sistema financer català, impulsant l'actuació en aquest sentit de l'Institut Català de Finances i reclamant que l'Instituto de Crédito Oficial també hi prengui part activa
- Garantir l'accés del sector empresarial als recursos financers que requereixen per a desenvolupar la seva activitat i per ampliar-la
- Pal·liar la situació dels col·lectius més vulnerables a la desacceleració i, especialment, afavorir l'ocupabilitat de les persones que es queden a l'atur
- Controlar les tensions inflacionistes, avui, el ritme de creixement de l'inflació a Catalunya és menor que el ritme de creixement de la inflació a Espanya, a això no succeïa des del 2001.
- Fomentar la competitivitat i l'eficiència de l'economia a mig termini
- I també impulsar les mesures de control de la despesa de la Generalitat, especialment en els capítols de personal, despesa corrent i compromisos de despesa a càrrec d'exercicis futurs

I aquí sempre es té una discussió sobre els alts càrrecs, i jo els hi diré en forma de números. Perquè semblava, en paraules del senyor Mas, com si haguéssim fet un miracle. Jo no dubto que algun altre responsable polític, en una operació com la que ara els hi explicaré, la qualificaria de miracle. En el darrer pressupost de CiU, la despesa d'alts càrrecs suposava un 0'31% del conjunt del pressupost, en aquests moments representa un 0'28%. Havent augmentat la població, havent augmentat el nombre de funcionaris, havent augmentat el nombre de serveis, havent augmentat l'esforç conjunt de les administracions públiques. I per tant, lògicament, amb un increment dels càrrecs que la dirigeixen. De totes maneres, és veritat que podem fer més en això, segur, i aquest darrer aspecte em porta a remarcar la importància de comptar amb una administració eficient. I vull aprofitar una reflexió que fa pocs dies feia Carlos Vivas, un estret col·laborador de Lluís Recoder en un article publicat a Cinco Días quan reclamava "competitivitat i productivitat en el sector públic", quan deia: "El millor gestor públic no és aquell que gasta tot el seu pressupost, sinó aquell que treu el màxim profit i el major rendiment possible als recursos que se l'hi confien. Eficiència, és clar que sí, però sobretot dins del sector públic, que és on cal donar exemple de com s'ha d'actuar". Acaba la cita. Compartim plenament aquesta dimensió, aquesta filosofia, aquesta manera de fer.

L'economia catalana té dificultats, sens dubte, però té trumfos a la mà. Estem entre les regions europees més pròsperes. Hem tingut un creixement sostingut durant anys. Tenim una renda superior a la renda mitja de la zona euro, tenim un sector industrial que, segons l'OCDE, presenta fortaleeses competitives tant en activitats d'alta tecnologia com a les de mitjana i baixa tecnologia, amb un grau d'obertura del 70% en termes del pes de les importacions i les exportacions en el PIB, 15 punts per sobre de la mitjana espanyola. Representem el 29% de

les exportacions espanyoles, i el 40% si mirem només les exportacions d'alt contingut tecnològic. Tenim unes empreses força ben capitalitzades, tot i que necessiten un esforç addicional de crèdit. Tenim una forta capacitat d'atraure capital estranger. Des de l'abril, la inflació de Catalunya se situa per sota de la d'Espanya. També cal subratllar l'eclosió de centres de recerca, en especial els que corresponen a les ciències de la vida, la recerca biomèdica. Vull destacar també, finalment, una altra dada positiva, la nostra taxa d'activitat emprenedora, que es el càlcul del percentatge de la població entre 18 i 65 anys que ha realitzat alguna activitat de creació d'una empresa durant els 42 mesos previs a l'enquesta. Segon el Global Entrepreneurship Monitor aquesta taxa és a Catalunya del 8,6%, la més alta de la Unió Europea. Desgraciadament, moltes d'aquestes iniciatives no han arribat fins al final, però ja el fet de tenir una taxa tant alta d'emprenedors, una voluntat de jugar-se-la, de les més grans de l'UE, ja hauria de ser una bona notícia. Motiu d'estímul per tots plegats, i obligació del Govern, que és qui s'hi ha posat al darrere, al costat o al davant, diguin-li com vulguin, per ajudar a que aquestes iniciatives arribin a bon port.

Ahir el President feia una reflexió política al final del seu discurs que em sembla especialment rellevant respecte de tot això. Perquè és veritat que amb un millor finançament i un desplegament de l'Estatut millor aniríem, millor anirem, però: ¿Quin país volem? ¿Volem una política moguda per sentiments de frustració o en volem una altra guiada per la ferma voluntat de construir un país de primera respectat pel que és capaç de fer, més que no pas pel que va ser quan dominava la Mediterrània? ¿Volem un país obsedit en el plany de no veure amplament reconeguda i respectada pels altres la fortitud i la grandesa que no ens sabem guanyar? Per fer aquesta darrera pregunta, que ja veuran que és una mica poètica, he aprofitat una expressió recollida en el Dietari d'Amadeu Hurtado, publicat recentment, i la lectura del qual recomano a tothom. Això ho deia als anys 30, però malauradament encara avui hi ha sectors que es deixa endur per una melangia, per un "no sabem què fer", "hauríem de ser més i no ens ho reconeixen". Aquest país mai se'n ha sortit basant-se en aquest tipus de sentiment. Aquest esperit dels nord-americans, i permeti'm que citi el Barack Obama, el sentit aquest del "can do", del "som capaços de fer-ho", "yes we can", Catalunya pot. Pot i vol. El Govern pot i vol. Ha de voler més. Ahir el president ens deia que hem d'espavilar encara més. Amb tota la raó.

La política catalana sembla massa sovint alimentar-se d'un univers autoreferencial i de vegades més atent a prejudicis que raons, més embolicats en la política declarativa que no pas en la recerca d'un projecte viable i engrescador. Hi ha qui diu que el catalanisme necessita una revisió de dalt a baix. Potser sí. En tot cas és imprescindible que el nostre ànim col·lectiu no quedi tancat en quatre parets, la paret de la inquietud, la paret de la perplexitat, la paret de la decepció i la paret de l'emprenyament. Jo demano que siguem capaços de trencar aquestes quatre parets perquè les energies del país, que hi són, no només es puguin desvetllar sinó que puguin quallar en el país que tots volem.

És veritat que en determinats moments som massa presoners de l'autocomplaença. Pensant que l'arrel dels nostres mals sempre era forana. I això, sincerament, és letal. Avui toca, com va fer ahir el President, dir que juguem en el camp de la competència global, juguem en el camp de l'excel·lència, juguem en el camp de la competitivitat, perquè els trumfos dels que disposa Catalunya ens permeten assegurar uns bons resultats de present i de futur pel país.

Hem de recordar que, i especialment en moments de crisi, la competitivitat és una competició entre territoris. Richard Florida, que és un especialista nord-americà en estudis urbans, explica que els territoris guanyadors són els que millor combinen tres T's, les T's de Talent, Tecnologia i Tolerància. Talent i tecnologia, s'expliquen per si mateixos. Tolerància entesa com a capacitat d'integrar, de sumar, de proporcionar un ambient que estimuli la creativitat i la innovació, un ambient que permeti la floració del que ell anomena "la classe creativa".

En aquest sentit ens cal també treballar perquè "Catalunya" i "Barcelona" siguin marques atractives, sinònims de qualitat i d'innovació. I sí, la innovació i la creativitat de vegades són transgressores. Si ningú hagués transgredit, per no tenir no tindríem ni la jornada laboral de vuit hores. La transgressió jo la reivindico, encara que no vol dir sempre 'juerga', encara que de tant en quant una 'juerga' li vindria bé a més d'un. Té a veure tot això amb la capacitat de marcar tendències, de ser pioners i de ser els primers en disseny, en moda. Utilitzar a fons el nostre patrimoni cultural, aquest mapa dels intangibles que han fet des de la conselleria de Cultura, les indústries culturals i audiovisuals, aquí també s'hi juga el futur del nostre país. I a vegades fem una visió estrictament limitativa, i estrictament pendents de les audiències de TV3. I si només ens fixem en les audiències, malament rai. Aquestes coses, entre d'altres, també ens fan atraure el turisme de qualitat. Una magnífica notícia que els turistes que venen es gastin una miqueta més que abans. Quantes vegades havíem criticat el turisme aquest de 'botellón'? Ara comencem a tenir turistes que venen aquí a gastar-se els quartos. I això és una bona notícia. Per començar van ser els japonesos, i ara són els xinesos que són molts més. Per tant convé seguir-hi treballant.

Aquesta reflexió sobre la nostra "competitivitat territorial", ens ha de portar a donar una importància estratègica a l'euroregió, el corredor mediterrani, i a les nostres set regions i el paper de força de xoc, torno a utilitzar les paraules del President, de Barcelona i la seva regió metropolitana.

Hi ha vuit qüestions sobre les que vull encetar el camí, però que hem de parlar aquí, que és el que ha de preocupar a Catalunya:

1. Les seves infraestructures. Això ja està descrit.
2. Consolidar un sistema educatiu de qualitat.

3. Ajudar l'emancipació dels joves i promoure el seu accés a un habitatge digne a preu assequible.
4. Assegurar la plena integració dels immigrants, amb fluxos regulats, en igualtat de drets i deures. Assolint el Pacte Nacional per la Immigració. Renunciant a tota demagògia sobre aquest tema, presentant la immigració com a fenomen altament positiu si s'aborda des dels requisits de la regulació, la plena integració i la igualtat de drets i deures. Conscients que els canvis en els cicles econòmics modifiquen la capacitat d'absorbir dels fluxos d'immigració, conscients de les especials necessitats educatives dels infants immigrants, compromesos a fer que el català esdevingui també una llengua d'integració.
5. Eradicar la pobresa. Sí, perquè hi és i ha crescut.
6. Assegurar una xarxa de serveis socials de qualitat i garantir l'aplicació de la llei de la dependència.
7. Assegurar un subministrament energètic suficient, net i sostenible, i assegurar també un subministrament d'aigua en el conjunt del territori.
8. Contribuir al desenvolupament del món rural i a la lluita contra el canvi climàtic.
9. Guanyar la batalla de la recerca, el desenvolupament i la innovació.

Crec que els debats sobre aquestes qüestions són força més interessants per tots que debatre sobre les relacions entre el PSC i el PSOE o sobre si a CiU l'únic que li preocupa és forçar un avançament electoral.

Per acabar, voldria adreçar-me al President de la Generalitat precisament per apuntar dues qüestions que creiem que mereixen una reflexió un xic més àmplia per part seva. Precisament, el tema de l'educació, des de l'escola bressol a la Universitat, amb un èmfasi especial sobre la Formació Professional. I també el tema dels plans d'ocupació i els processos de reciclatge per afavorir que les persones en atur tornin ben aviat a tenir feina.

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats.